

ballast, og glemt er, at den dygtige lærer jo går på to ben.

Bla. på baggrund af de omtalte internationale undersøgelser er det såre naturligt, at netop basisfagene dansk og matematik får en mere central placering i fremtidens læreruddannelse.

Fra Venstres side ønsker vi i forhold til oplægget fra ministeren en endnu stærkere placering af matematik og dansk, nemlig 0,8 årsværk mod ministerens 0,6 årsværk. Men vi deler ministerens ønsker og håb om, at netop matematikkens styrke og placering også vil få en positiv opsvingende effekt på de øvrige naturvidenskabelige fagområder, så søgningen til f.eks. fysik og kemi også kan gå i vejret. Det vil da være glædeligt, hvis f.eks. flere unge mænd vil søge læreruddannelsen, tiltrukket af bl.a. matematikkens øgede tyngde.

Som omtalt deles vandene mellem Venstre og ministeren, når talen falder på omfanget af den faglige fordybelse. Det ses tydeligt i spørgsmålet om antallet af linjefag. Ministeren foreslår i alt fire linjefag inkl. dansk og matematik med hver 0,6 årsværk. I Venstre er det opfattelsen, at fremtidens lærere kun skal vælge to linjefag ved siden af ét stort, nemlig dansk eller matematik, men til gengæld ønsker vi to linjefag med 0,7 årsværk mod ministerens 0,6.

I Venstre ønsker vi, at de lærerstuderende skal råde over i alt 2,2 årsværk til at erhverve en stærk faglig og pædagogisk ballast i tre stof, medens ministeren ønsker, at de studerende skal råde over i alt 2,4 årsværk fordelt på fire stof.

Jeg finder, at det er vigtigt at være konsekvent med hensyn til antallet af linjefag. Hvis vi virkelig mener noget med mindre bredde, men større dybde, bør tre stof være det logiske valg.

Vi bør også benytte enhver lejlighed til at opfordre alle landets skoler til at tilstræbe en skemoplanlægning, der sikrer, at børnene kun møder lærere med linjefagsbaggrund eller tilsvarende. Med begrebet tilsvarende tænker jeg på, at det naturligvis er relevant og ofte forfriskende at have en musikpædagog til at undervise i musik, en lokal billedkunstner til at undervise i billedkunst eller en bachelor eller ingeniør til at varetage fysikundervisning. Rygraden i fremtidens lærerstab skal og vil naturligvis også i fremtiden være seminarieuddannede lærere, men vi bør også med åbne arme tage imod friske pust fra andre relevante erhverv.

Det er også vigtigt for os at styrke praktikens tyngde i læreruddannelsen. På den bag-

grund har vi i Venstres model afsat 0,7 årsværk til dette formål mod 0,6 årsværk i ministerens forslag. Men jeg synes, der er grund til at glæde sig over, at begge forslag er udtryk for en bevidst opprioritering af praktikken i forhold til det yderst beskedne aktuelle niveau på 0,5 årsværk.

For Venstre er det afgørende, at alle lærerstuderende i løbet af deres studietid får mulighed for alene at stå med ansvaret for en klasse i nogle uger. Det er også fuldstændig grotesk og samtidigt urimeligt over for de lærerstuderende, at realitetschokket kommer efter seminarieuddannelsen. Alle ville være bedst tjent med, at realitetschokket opleves i uddannelsesforløbet, så det vil være muligt at bearbejde det eller måske vælge en helt anden græsgang. Vi skal genskabe den mulighed, der før 1966-loven var for at komme på græs.

Som omtalt går den professionelle lærer på to ben, nemlig det faglige og det pædagogiske. Erkendelsen af denne centrale vekselvirkning er baggrunden for Venstres forslag om i fremtiden at bibeholde en rimelig tyngde til pædagogik, psykologi og speciale med 0,8 årsværk.

Jeg oplever på de andre områder, at der måske er nogle prioriteringsforskelle, men med hensyn til kristendomsfagets placering og indhold i en ny læreruddannelse er der en dyb og substantiel stor afstand mellem ministerens forslag og det, Venstre finder naturligt og rigtigt.

Efter Venstres opfattelse kan hele det danske samfund og den danske folkeskole slet ikke forstås uden en elementær forståelse for kristendommens bærende betydning.

Jeg finder, det er indiskutabelt, at vort samfund hviler på et kristent kultur- og værdigrundlag – og godt det samme.

Denne fundamentale erkendelse og forståelse var naturligvis også baggrunden for, at et meget bredt flertal i Folketinget vedtog folkeskoleloven i 1993 med formuleringen: Folkeskolen skal gøre eleverne fortrolige med dansk kultur og bidrage til deres forståelse for andre kulturer og menneskets samspil med naturen.

Med denne formulering sendte vi et klart signal om en prioriteringsforskel mellem fortrolighed med vore egne rødder og kendskab til andre kulturer. Og i virkeligheden er det såre logisk: Forudsætningen for at vælge og fravælge er fortrolighed med egne rødder, også i kulturmødet.

På den baggrund er vi i Venstre mildest talt overraskede over den værdinihilisme, som præ-